

A romantic couple embracing in a warm, golden light. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a white top. The man is wearing a grey t-shirt and has his hand on her shoulder. The background is a soft, glowing orange and yellow.

„El sem tudom mondani,
mennyire édes ez a történet,
mennyire szerettem
és élveztem.”

– *Waldina Caballero, amazon.com*

HOTSHOT

a menő doki

DOC

fine
selection

R. S. GREY

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

R . S . G R E Y

HOTSHOT

a menő doki

DOC

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

ELSŐ FEJEZET

Bailey

Azon gondolkodom, hogy a velem egykorúak vajon most mit csinálnak.

A Tindert pörgetik?

A nyakukba veszik a várost a haverjaikkal?

Nekem nincsenek haverjaim.

Nekem kishúgom van. Aki éppen hozzám préselődik a kanapén, hogy mindketten lássuk a laptopom képernyőjét. *A Grace klinika* ismétlései mennek nagy felbontásban. Dr. McDreamy haja sűrű és fényes. Végig akarom húzni az ujjaimat a képernyőn, hátha meg tudom érinteni.

Valami zöld trutyi van az arcomon. Házi készítésű arcpakolásnak kellene lennie. Josie kutyulta össze néhány perce, és megesküdött, hogy a letörlése után filmsztárnak fogunk kinézni. Biztos vagyok abban, hogy téved, de ami még ennél is rosszabb, valószínűleg ezzel elpazarolta az utolsó avokádónkat. Pedig rá akartam szeletelni egy kis rizsre, és ráfogni, hogy ez egyébként egy kiegyensúlyozott vacsora. Úgy tűnik, kreatívnak kell majd lennem.

A képernyőmön éppen két orvos kezdi egymásról letépni a munkaruhát. Mindjárt szeretkeznek, úgyhogy felemelem a kezem, hogy eltakarjam Josie szemét.

– Túl kicsi vagy még ahhoz, hogy ilyet láss.

Persze csak viccelek. Már megnéztünk egymillió epizódot, és látunk legalább kétmillió kendőzetlen szexjelenetet.

Josie ellöki a kezem, és feltekeri a hangot. A nappalinkban nyögések és hörgések hallatszanak. Talán nem is vagyok olyan jó gyám.

– Az iskolai barátaidnak megengedik, hogy ilyeneket nézzenek? – kérdezem, mert hirtelen elkap a büntudat. Természetfilmeket kellene inkább néznünk a PBS-en, hóban dülöngélő pingvineket Morgan Freeman megnyugtató hangjának kíséretében.

– Te viccelsz? – kérdezi, de közben a képernyőre mered. – Az iskolatársaim ilyeneket *csinálnak*.

Elborzadok a gondolattól, hogy a tizennégy évesek között egymás kezének megfogásán túl bármilyen más testi kontaktus is van.

– Ígérd meg, hogy tizennyolc éves korodig nem fogsz fiúhoz érn!

Forgatja a szemét, és feltartja a kisujját. Beleakasztom az enyémet, és ezzel meg is állapotdunk. Egy kicsit könnyebben lélegzem.

Amint lepörög a stáblista, felállok arcot mosni, és csak abban reménykedem, hogy ettől a fura katyvasztól nem pattogzik ki a bőröm. Reggel mennem kell dolgozni, és ha lehet, nem szeretném, hogy rajtam röhögjön a kórház.

Josie a nyomomban van, és kisajátítja a mosdókagyló felét.

– Tényleg ilyen? Az orvosok egymásnak esnek az ügyeleti szobában?

– Már mondtam. Ilyesmi soha nem történik.

Összepillantunk a tükörben, majd miután megtörlöm az arcom, odapasszolom neki a törülközőt. Még semmi jele a kipattogzásnak. Eddig jó.

– Jól van, de ha ennyire nem is őrülnek meg, gondolom, azon már kaptál másokat, hogy a raktárban smárolnak.

– Soha.

– És öltözőben szexelni?

– Soha.

– Lopott pillantások a műtőben? – A hangja egyre kétségbeesettebb.

– Josie, *A Grace klinika* egy sorozat: megírt dráma, színlelt szerelem. Ne gondolj bele túl sokat!

Sóhajt, nagyon mérges.

– És mi van a sebészekkel? – Ledobja a törülközőt, és felém fordul. Elkapja mindkét karom, nem tudok szabadulni. Meglepően erős ahhoz képest, hogy milyen vékony. – Van bármelyikük feleannyira helyes, mint Dr. McDreamy?

– A legtöbbjük idős férfi. Ősz haj, bajusz, Mikulás-pocak. Láttad már a főnökömet.

Lefejtem magamról a kezeit, és elindulok a konyha felé. Szinte mindenből kifogytunk, de keddig nem kapok fizetést. Tonhalas szendvics lesz... *megint*.

– Uh, ez komoly? Egy sincs, aki valamennyire is jól néz ki?!

Elkalandozom, mert éppen a konzervnyitóval harcolok, úgyhogy nem is gondolkozom a válasz előtt.

– Egy van...

Erre Josie átrepül a konyhán, kikapja a kezemből a tonhalat, és elkerekedett, várakozó szemmel bámul fel rám.

– Kicsoda?

– Nem tudom a nevét.

Hazugság.

– Hogy néz ki?

– Magas. Barna. – Vállat vonok.

Pusztítóan jóképű – ezt a jelzőt kihagyom. *Arrogáns és pöcs* – még kettő, amiket jobb, ha nem mondok.

Szándékosan köntörfalazok, mert a húgom egy kicsit korán érő, és nagyon ijesztő. Három másodpercen belül felcsapja a laptopomat a kanapén, és böngészni kezdi a kórház oldalán a *Munkatársak* fület. Az éjszakai nyomozásaim miatt tudom, hogy betűrendbe vannak szedve, úgyhogy Josie már kiabál is a másik szobából.

– Mi a vezetékneve?

Köhögök, hogy leplezzek egy újabb hazugságot.

– Nem jut eszembe.

– Melyik osztály?

Két szelet kenyeret a pirítóba teszek, előveszem a majonézt, és azon gondolkodom, hogy mennyi idő kell neki, hogy a segítségem nélkül megtalálja.

– BAILEY, melyik osztály?!

Továbbra sem foglalkozom vele. Vadul pötyög. A billentyűk valószínűleg lepotyognak a laptopomról.

Abban a pillanatban ugranak ki a pirító sok, hogy ő hallhatóan levegőért kap.

– MEGTALÁLTAM!

A gyomrom lesüllyed.

– Dr. Matthew C. Russell! – Elkezdi gyorsan végigpásztázni az önéletrajzát. – UT Southwestern orvosi kar. Rezidens az UCLA-n. Szakképzés komplex gerincműtétekből és gyermekkori gerincdeformitásokból, bla-bla-bla. Kit érdekel?! A felét nem értem ezeknek a szavaknak! A portréján kívül vannak még róla fotók? Esetleg valami egy vízparti nyaralásról?

– Nem tudom. Nem ismerős a név. Dr. Russell, azt mondtad? Talán ő az. Nem érdekes. – Bevetem minden színészi képességem,

hogy ne szaglásszon tovább. Aztán megpróbálkozom egy másik módszerrel: figyelemelterelés. – Kész a szendvicсед!

A konyhába vonszolja a laptopot, leül velem szemben egy kis vigyorral az arcán. A szendvicsemet eszem, csendben rágok. Josie nem nyúl a sajátjához. Meredten nézi a képernyőt, közben pörget és ír valamit. Mint egy magánnyomozó, aki kétségbeesetten keres egy új nyomot. Már szinte azt várom, hogy előkapjon egy nagyítót és basztsa növevssen.

– Nincs fent semmilyen közösségi oldalon, ami szörnyen boszszantó. Megnéztem az UT Southwestern öregdiákok oldalát, de nem posztolnak fotókat.

– Miért érdekes ez? Edd meg a vacsorádat!

Őszintén bosszús pillantást vet rám, még akkor is meredten bámul, amikor egy hatalmasat harap a szendvicsebe, majd visszatér az aktuális küldetéséhez, közben a szája tele, mint egy mókusé.

Tudom, a húgom miért csapott le ennyire Dr. Russellre. A hat év alatt, amióta a gyámja vagyok, nem sok randim volt. Úgy általában nem érdeklődtem a srácok iránt. A romantika parkolópályára került az életemben. Nem, rosszabb. A romantika annyira hátra került, mint az autó után kötött konzervdobozok. Az ajkam olyan rég nem ért máshoz, hogy már azt sem nagyon tudom, hogyan kell csókolózni. Csak bedugod a nyelved, és hajrá? Remélhetőleg olyan ez, mint a biciklizés, különben nagy pácban vagyok.

Josie egy ideje aggódik értem.

Pont a múlt héten mondta, hogy rosszul érzi magát amiatt, mert annyi mindent fel kellett adnom érte.

Természetesen tiltakoztam.

– *Fogalmam sincs, miről beszélsz. Imádom, hogy itt vagy. Te is tudod.*

– *Annyi mindent feláldoztál miattam.*

– *Jaj, ne már! Nem áldoztam.*

– *Nincsenek barátaid.*

– *Itt van a szomszédban Ms. Murphy.*

– *Ő egy bolond öreglány, aki kristály nyakláncot hord.*

– *Nem tetszik, hogy a legjobb barátomat bolond öreglánynak hívod!*

Még csak fel se nevetett.

– *Miattam ott kellett hagynod az egyetememet.*

– *Nem nagy szám. Imádom a mostani munkámat.*

– *Nem jársz el sehova.*

– *Ez nem igaz.*

– *Évekkel ezelőtt voltál utoljára randizni.*

– *Az egészen biztosan nem leh...*

Nem fejezem be a gondolatot, mert Josie nem viccelt. Tényleg nagyon rég volt.

Az az igazság, hogy tényleg sok mindent fel kellett adnom, hogy gondoskodhassak Josie-ról. Mindent egybevetve egy egyedülálló anyuka életét élem. A napjaimat felemésztik az olyan feladatok, mint a mosás, a főzés és a takarítás. Figyelnem kell arra, hogy Josie jegyei jók legyenek és időben az iskolába érjen, meg hogy ne nője ki olyan gyorsan a farmerét, hogy kiálló bokával kelljen az iskola folyosóin járnia. Nem járok péntek esténként bárókba. Nem adom meg magamnak a lehetőséget, hogy találkozjak emberekkel. Dolgozom, és minden megkeresett pennyt félreteszek, hogy valamikor majd ki tudjam fizetni egy ház előlegét, és kiköltöztessem magunkat ebből a kulipintyóból, amibe az utóbbi néhány évben zsúfolódtunk.

Ettől még, a romantikus párkapcsolatokat félretéve, ez nem egy rossz élet. Sőt, egy elég jó.

Josie egyszerűen csak nem mindig látja így.

Felém fordítja a laptopot, hogy muszáj legyen ránézniem Dr. Russell képére, amit gigantikus méretűre nagyított. Nem vagyok hajlandó engedni a késztetésnek, hogy elismerjem, mennyire szexi. Ehelyett bandzsítok és kidugom a nyelvem, reménykedve abban, hogy megnevettem.

Egy sóhajtással fejezi ki, hogy reménytelen eset vagyok.

– Ha lenne benned egy csepp bátorság, holnap reggel elé állnál, és elhívnád randizni.

Ha-ha-ha. Ezen az ötleten nevetek magamban a vacsora hátra lévő részében, mosogatás alatt, miközben egy koszos ruháinkkal teli vászonzsákot rángatok az utcánkban lévő mosodába, és még akkor is, amikor az ősrégi gépek előtt ülök, és nézem, ahogy pörögnek bennük a ruhák.

Josie-nak fogalma sincs, hogy miről beszél.

Dr. Russell azt sem tudja, hogy létezem. Sosem beszéltünk. Ő a legfiatalabb, legmenőbb sebész a kórházban, és hírhedt arról, hogy messze földön ő a legarrogánsabb és leggorombább orvos.

Könnyebb lenne megpróbálni Dr. McDreamyt becserkészni, mint vele randizni.

MÁSODIK FEJEZET

Matt

– **Szeretném kéthetes határidővel beadni** a felmondásomat.

Az asztalomon lévő papírhalomból felpillantok Kirtre, a vadonatúj műtős szakasszisztensemre, aki az irodám ajtajában áll. A kezét tördeli. Csorog az izzadság a homlokán.

– Miért?

Rám kapja a tekintetét, félelmében elkerekedik a szeme.

– *Hogy miért?*

Nem gondolta, hogy magyarázkodnia kell majd. Mindjárt össze-
tojja magát a szőnyegemen.

Az asztalra dobom a tollat, és hátradőlök a széken. Ez volt a legutolsó, amit gondoltam volna, hogy mondani fog. Azt hittem, jól kijövünk. Csak kétszer ríkatam meg.

– Tudom, hogy kiváló sebész. – Megfeszülhetett az arcom, mert helyesbíti a mondandóját. – A legjobb sebész! Tényleg! Ezért vállaltam el ezt a munkát. Arra gondoltam, hogy ha néhány hónapig kihúzom ön mellett, akkor majd ír nekem egy jó ajánlólevelet a következő

munkahelyemre. Őszintén, én arra gondoltam, hogy ez egy olyan *Az ördög Pradát visel* helyzet lesz...

– Egy micsoda?

Elvörösödik.

– *Az ördög Pradát visel*... film? – Nem rezdül az arcom. – Elnézést, a barátnőm egyik nap megnézte velem, és ez segített más fényben látni a dolgokat. – Elkezd gesztikulálni, ahogy magyarázza a cselekményt. – Van ez a rettenetes főnöknő, aki jóformán terrorizálja az egész szerkesztőséget. A főszereplő azt gondolja, hogy ha elég sokáig kihúzza ennek a nőnek az asszisztenseként, akkor bárhol dolgozhat majd, ahol csak akar.

Túl hülye ahhoz, hogy észrevegye, burkoltan éppen arra célzott, hogy rettenetes főnök vagyok, aki terrorizálja a többieket. Ha nem mondott volna fel, én rúgnám ki.

– Térjünk a lényegre!

– Ó, hát, igen. Szóval a lényeg az, hogy... nekem ez nem megy. A munkával járó stressz több, mint amivel én meg tudok birkózni. Gyomorfekélyem van. Elkezdett kialakulni az irritábilis bél szindrómám. – Na, most már határozottan aggódom amiatt, hogy a szőnyegemre fog csinálni. – Nem alszom. A barátnőm ultimátumot adott: vagy itt hagyom a New England Medical Centert, vagy ő hagy el engem. Azt hittem, hogy legalább újévig kihúzom, de az még néhány hónap. Úgyhogy... – Megtorpan, és lepillant a padlóra. – Kéthetes határidővel beadom a felmondásomat.

A titkárnőm jelenik meg mögötte, kezében egy mappával, ami azt jelenti, hogy megérkezett a következő páciensem: egy Fiona nevű hétéves kislány. Néhány perc múlva csatlakozom hozzá és a szüleihez a tárgyalóteremben, hogy megbeszéljük azt a bonyolult eljárást, ami

enyhíteni fog a fájdalmán és a szenvedésén, amit születése óta meglévő, súlyos gerincgörbülete miatt kell elszenvednie.

Nincs időm Kirtre és a gyomorfekélyére.

Felállok, hogy elvegyem a mappát.

– Már a tárgyalóban vannak – mondja a titkárnőm tárgyilagos hangnemben.

– Köszönöm, Patricia.

A nő megigazítja az ornyergén a szemüvegét, és gyilkos pillantással néz hátulról Kirt fejére, ami arról árulkodik, hogy részben hallhatta a férfi mondandóját, és nem tetszett neki. Vele ellentétben Patricia hűséges. Az első nap óta velem dolgozik.

Kirt össze van zavarodva, hogy ő ott áll, én meg elmegyek mellette a tárgyalóterem felé.

– Dr. Russell! *Dr. Russell!* Azért, ugye, ad nekem egy jó ajánlólevelet? – kiabálja a folyosón. – Jó műtős szakasszisztens voltam, igaz?

Nem válaszolok neki, mert máris lapozom át Fiona aktáját, hogy újra átnézzem a röntgen- és CT-felvételeket, amiket az elmúlt néhány napban elemeztem. Már négy orvos visszautasította. Annyira súlyos a gerince görbülete, hogy a beavatkozás még a világ legjobb gyermek-gerincsebészei számára is nehézséget jelent. A kislány és a szülei szerencséjére én az egyik legjobb vagyok.

Betolom az ajtót, mire meglátom Fiona szüleit, akik ijedt és aggodalmas arckifejezéssel ülnek egy asztalnál. Az anyának fekete karikák vannak a szemei alatt. Az apa a felesége kezét markolja az asztalon, majd amikor belépek, biztatásképpen kétszer megszorítja. Fiona az édesanyja mellett ül egy hatalmas bőrfotelba kucorodva, és egy kis babát táncoltat az ölében. Először esetlenül a fotel egyik karfájának dől, majd amikor meglát, sikertelenül próbál egyenesen ülni. Egy mély ránc ül ki dundi arcára. Ezt az apró kínládást látva biztossá

válik, hogy akkor is megcsinálok ezt a beavatkozást, ha belepusztulok. Megérdemel valakit, aki harcol érte, és ha Kirt túl puhapöcs ahhoz, hogy ezt végigvigye velem, akkor majd keresek valaki mást.

Öt éve vagyok már a New England Medical Centerben. Amikor kezdtem, nem egy, hanem két szakképesítés volt a hátam mögött – egy a komplex gerincműtétekből és egy másik a gyermekkori gerincdeformitásokból. Ennyi képzés után is még nagyon sok mindent kellett tanulnom. Sokan azt mondanák, hogy még mindig van mit tanulni. Nem egy kollégám naivnak gondol, amiért vállalom azokat az eseteket, amiket szoktam. Négy gerincsebész van még az osztályunkon, és én vagyok az egyetlen, aki a gyerekekre specializálódott. A többiek – akik az orvosi pihenőszobában szoktak egy asztalnál ülni, amikor ebédelni megyek – rutin gerincstabilizációkat végeznek, olyan eseteket, amik megvannak két óra alatt, amik mellett lehet négy napos a munkahetük, és még arra is jut idejük, hogy kimenjenek a golfpályára.

Intenek, hogy menjek oda hozzájuk, én pedig magamban felnyögök. Tudom, miről lesz szó, és ma nincs energiám ahhoz, hogy a férfiklubos szarságukat hallgassam.

– Halljuk, elfogyasztottál egy újabb asszisztenst, Matt – mondja Dr. Goddard. A harmincas évei végén jár, korban ő áll hozzám legközelebb, viszont a hasonlóságaink ennyiben ki is merülnek. Ő a pénz és a hírnév miatt lett sebész. Saját monogramos pólót hord. Meggypiros Porschével jár. A felesége úgy néz ki, mint egy felfújtt guminő.

– Hogy sikerült reggel a stabilizációs eseted, Jeff? Törött le körmőd?

Hunyorogva méreget.

– Nyugalom, fiúk – kuncog Dr. Lopez, majd felém hajol. – Hallom, lehet, hogy elvállalsz egy hétévest. Ránéztem a röntgenfelvételeire, és nem festenek túl jól.

Vállat vonok. A kezemben egy halom akta van, bennük azoknak a már sikerrel megoldott eseteknek a műtéti információi, amik hasonlítanak Fionaéra.

Ha Dr. Lopez nem Dr. Goddarddal és a többiekkel lenne, kikérem a véleményét.

– Hogy fogod asszisztens nélkül megcsinálni? – Dr. Goddard újra rám száll.

Meg akarom kérdezni tőle, hogy reggelente mégis hogyan tud anélkül tükörbe nézni, hogy be akarna mosni magának. Mindannyiunknak vannak megválaszolatlan kérdései.

– Azt tudjátok, hogy Dr. Russellről van egy kép a dolgozói pihenőben? – folytatja, és kéjelgő vigyorral fordul a társaság felé. – Ördögsvart és vörös farkat rajzoltak rá. Azon gondolkodom, elkérem tőlük, hogy bekereteztethessem.

Feszesen rájuk mosolygok.

– Uraim, öröm volt, mint mindig.

Egyáltalán nem érdekelne az orvosi pihenő, csak a gurmé, bőséges ételválaszték általában elég jó, és így nem kell gondoskodnom ebédéről. Egy tányérra grillezett lazacot, párolt zöldségeket és egy sajtos-burgonyás egytálélt szedek, amit nagyon megkívánok, aztán a sarokban keresek egy csendes asztalt.

A helyiség nagyon hasonlít egy középiskolai menzára. A NEMC magánkórház, ahol ötvennégy sebész dolgozik tizenöt szakterületen. Mindegyik szakterületnek megvannak a maga furcsaságai.

Íme, hogyan lehet őket megkülönböztetni:

Söröző sportrajongók. Ők ortopéd sebészek. Sportorvostanból szerzik a szakképesítésüket, és még nem volt olyan fehérje táplálék-kiegészítő, amit ne szerettek volna.

Mazochisták, nők és férfiak egyaránt, akik boldogok, bármikor is ébresztik fel őket, hogy futhassanak és megmenthessék a helyzetet. Ők a transzplantációs sebészek.

Ha az illetők szeretnek rámozdulni a nővérekre, és mindenkinek elújságolni, hogy ők keresik a legtöbbet, akkor nagy valószínűséggel a szív- és mellkassebészek.

A Ferrarit vezetők, akik népszerűek akarnak lenni a helyi celebek körében, fényes öltönyt hordanak, és a mindannyiunk által „kamusebésznek” nevezett műfajt művelik, na, ők a plasztikai sebészek.

Világos, mire gondolok. Mindannyiunknak megvannak a magunk hülyeségei, még nekem is. Én részben mazochista vagyok, részben perfekcionista. Nekem is van valamennyi hőskomplexusom, és akkora egóm, ami ki tudná tölteni a szobát, de ezek kellenek is. Ki akarná a gyereke gerincét egy bárgyú bolondra bízni, aki nyomás alatt összerogy?

– Szabad ránézni? – kérdezi Dr. Lopez.

Felpillantok a tányéromról, és látom, hogy az előttem kiterített aktákra mutat.

Bólintok.

– Tessék csak! – Aztán átgondolom, és a harmadik után nyúlok, ami egy tavaly sikeresen elvégzett, különösen erőt próbáló eset volt. – Azzal kezdje!

Kihúz velem szemben egy széket, és leül.

– Megijeszted Dr. Goddardot. Azért viselkedik így. – Nem válaszlok. Nem jelentkeztem be terápiára. – Valószínűleg nem kellene

elmondanom, de ugyanarra a szakképesítésre jelentkezett, mint te, és a program vezetői nem őt választották.

Egy érdeklődőnek ható dűnnyögést kierőltetek magamból, majd újabb falatnyi lazacot tömök a számba. Nem fogja tudni elérni, hogy megsajnáljam Dr. Goddardot.

Dr. Lopez vigyorog.

– Jól van, látom, ti ketten soha nem lestek egy hullámhosszon, úgyhogy koncentráljunk egy másik problémára. Tavaly hány műtéti asszisztens sikerült kikészítened? Kettőt? *Hármat?*

Ötöt, de nem javítom ki.

– Nekem évek óta ugyanaz az asszisztensem, és remek. Kitalálja, mire van szükségem a műtőben, precíz és tűpontos. Jobb sebész vagyok neki köszönhetően. Érted, mire célzok?

Unott pillantással bámulok rá. Veszélyesen közel jár ahhoz, hogy megkérjem, távozzon az asztalomtól. Lehet, hogy a kórház idősebb sebészeinek az egyike, de nem a főnököm.

Vontatottan folytatja, és közben egyáltalán nem hatja meg a gyilkos pillantásom.

– Csak vesztegeted az idődet azzal, hogy néhány havonta új asszisztenszt kell betanítanod. A műtéteid anélkül is elég nehezek, hogy egy zöldfülű álljon melletted. Gondolj csak bele, mennyivel több mindent végezhetnél egy olyan csapattal, amiben megbízol.

Bosszant, amikor rájövök, hogy igaza van, viszont nincs benne semmi újdonság. Magam is erre a következtetésre jutottam. A gond az, hogy még nem találkoztam olyan asszisztensszel, aki néhány hétnél tovább bírná.

HARMADIK FEJEZET

Bailey

Josie nem hiszi el nekem, de tényleg imádok műtéti asszisztens lenni. Úgy érzem, ezt az utat választottam volna akkor is, ha az élet nem köti meg a kezem. Persze, vannak benne unalmas dolgok – a műszereket összehangolni, steril környezetet teremteni, műtőt takarítani, viszont a többi része fantasztikus.

Ez a munka nem nyámnyiláknak való. Én vagyok Dr. Lopez jobbkeze a műtétek alatt. Több vért és belet láttam már, mint egy függetlenségi háború csataterén dolgozó orvos. Láttam, ahogy betegek szíve megáll, sebészek összeomlanak, műszerértékesítők elájulnak és gépek eltűnnek.

A ma reggeli esetünk a szokásos módon indul, Dr. Lopezzel azon veszekszünk, hogy melyik lejátszási lista szóljon a hangszórókból.

– Tényleg megint a retró slágereket fogja választani? – nyögök fel.
– Nem veszi észre, hogy ez egy önbeteljesítő jóslat?

Vigyorog.

– Jobban műtök a The Eagles-re.

– Ja, értem, akkor ugye csak képzeltem, hogy múlt héten rázta a csípőjét a Maroon 5-ra?

Az altatóorvos megköszörüli a torkát, ezzel jelezve finoman Dr. Lopeznek, hogy haladni kellene.

– Jól van. Miért nem bízunk akkor inkább az értékesítő úrra?

Minden szempár a műtő sarkában álló fiatal srácra szegeződik. Ijedtében elkerekedik a szeme. Minden pórusból árad az idegesség. Nem akarja ezt a felelősséget. Azért van itt, mert pompás értékesítő. Azt szeretné, hogy Dr. Lopez továbbra is a cége örülten drága gerinc-implantátumait használja, és az arcára kiülő őszinte rettegés alapján éppen arra gondolhat, hogy ha rossz számot választ, ki lesz penderítve a műtőből.

– Uhh, én is szeretem a The Eaglest – mondja erőtlen hangon.

Dr. Lopez sokat sejtető pillantást vet felém. Tényleg nem kellene így kiborítania őket, de tudom, hogy nagyon nehéz megállnia.

Tényleg ez az egyetlen hibája.

Kivételes egy ember, és maximálisan a tudatában vagyok annak, hogy milyen szerencsém van ezzel a munkával. Hírhedten nehéz sebészekkel dolgozni. Általában nagy az egójuk, kivetnivalót hagy maga után a viselkedésük, vagy istenkomplexusuk van – néha mindhárom egyszerre. *Brrr.* Dr. Lopez nem ilyen. Neki derűs az alaptermészete. A műtős sapkáját karikírozott mosolygó kutyák díszítik. Őszintén érdeklődik a munkatársai iránt. És elég idő ahhoz, hogy akár a nagy-papám lehetne, amit időről időre el is mond, ha rápirítok.

– A nyolc milliméteres terpesztőt kérem – mondja a műtét alatt.

Ingatom a fejem.

– Ilyen esetekben mindig a nyolc milliméterest készítteti be velem, aztán végül a hatost használja, úgyhogy most adom a hatost. Szóljon, ha mégis szeretné a nyolcast.

Hallom, ahogy a műszerértékesítő levegőért kap. Kétségtelenül arra számít, hogy Dr. Lopez felcsattan, amiért volt merszem őt megkérőjelezni. Bármelyik másik sebész lehet, hogy megtette volna, de Dr. Lopez csak bólint, és elveszi az eszközt.

A maszk alatt emiatt óriási és bugyuta a vigyorgom.

Jó vagyok a munkámban.

Imádom a munkám.

Imádom a főnököm.

– Jut eszembe – veti csak úgy oda Dr. Lopez. – Esetleg tudnánk beszélni délután az irodámban? Ebéd után?

Jó érzésem van a találkozókkal kapcsolatban. A szendvicsem elfogyasztása után egy szalvétával törölgetem, törölgetem és még mindig törölgetem az arcom, kevés szájvízzel öblögetek, majd egy kacsintás kíséretében a pisztoly alakban tartott ujjaimmal a tükörképemre célozok.

– Erről van szó! – mondom hangosan, a tekintetem ragyog a kilátások miatt. – Dr. Lopez megadja azt a fizetésemelést, amire vártál. Potyogni fognak a százdollárosok, úgyhogy Josie-nak ma este nem kell tonhalas szendvicset ennie. Nem, nem. Ehhez valami puccos illik. STEAK. Jól van, jól van, *ennyire* azért nem vagyunk gazdagok. Talán a leárazott hűtőből valami csirke, ami egy nap múlva lejár.

– Hölgyem, esetleg végzett?

Ó, persze. Félrelépek, hogy a takarítónő elhúzhassa mellettem a felmosórongyot. Meg szeretném kérdezni, hogy mióta áll itt, de aztán azt mondja, hogy az utcában lévő szupermarketben éppen le van árazva a marhahús. Zavarban kellene lennem, de kit érdekel?! FIZETÉSEMEELÉS vár rám pillanatokon belül.

Dr. Lopez ajtajához érek, vidám ritmusban, erősen kopogok a vas-
tag tölgyfán, majd várom, hogy behívjon.

– Jöjjön csak, Bailey!

– Milyen volt az ebédje? – kérdezem, amikor belépek, lélekben fel-
vagyok készülve arra, hogy kicsit csevegjek, hátha ez egy icipicivel is
több fizetésemelést fog jelenteni. Bakker, szívesen leülök és végig-
hallgatom, ahogy minden részletét elmeséli az utolsó golfozásának,
ha ez azt jelenti, hogy ebben az életben soha többé nem kell egyetlen
tonhalkonzervet se kinyitnom.

– Jó volt. – Az asztala mögül mosolyog rám, és helyet kínál.

Érzem, hogy az izgatottságtól legszívesebben hadonásznék a ke-
zemmel, úgyhogy inkább a fenekem alá dugom. A Dr. Lopez feje és
flancos oklevelei közötti résben dollárjelek úsznak. Beszélni kezd, én
viszont alig figyelek, mert gondolatban éppen a jövőbeli vásárlásai-
mat listázom.

Venni fogok egy új tornacipőt. Josie végre kap egy új télikabátot.
Talán, de csak *talán*, tudnék venni egy mosó- és szárítógépet, hogy ne
kelljen a mosodába cipelni a szennyesünket.

– Remélem, ez nem érte túl váratlanul – mondja Dr. Lopez, és
ezzel kirángat a nagyon is élénk fantáziából, amiben egy éppen akkor
kiszállított mosógépet ölelgetek.

– Tessék? Bocsánat, az utolsó részt nem hallottam.

Ő kuncog és ingatja a fejét.

– Nem hiszem, hogy bármit hallott belőle... Bailey, nyugdíjba me-
gyek.

Nyugdíjba.

Lassan ejtem ki gondolatban. *Nyuuuuugdíííííjba.*

Örvénylik körülöttem a világ, amiben van ráció, hiszen pont mosó-
gépekről és szárítógépekről álmodoztam.

– Nyugdíjba vonul? Csak nem golfozásból? – Bizakodónak hangzom. Erre is van esély. Néha alsóháti fájdalomra panaszkodik, ha előtte túl sokat játszott.

– Nem. Nem. – Feláll, és az ablakhoz megy, hogy kinézessen az alattunk elterülő metropoliszra. Esküszöm, hogy a sétálása közben hallom, ahogy ropognak a csontjai. Mindig időős volt, de mióta *enygyire* időős? – Néhány éve már nyugdíjba kellett volna mennem, de halogattam. Aztán Laurie-nak elege lett. Több időt szeretne tölteni az unokáinkkal, és utazni, amíg még tudunk. Mi értelme volt ennyi megtakarítást összegyűjteni, ha még csak fel sem használjuk? – viccelődik, felidézve az érvet, amit valószínűleg az elmúlt években megállás nélkül hallgathatott.

– Nem tudja még egy kicsit halogatni? – kérdezem esdekelve. – Hány éve is praktizál? Csak harminc?

– Jövő hónapban lesz negyven.

NEGYVEN?! Jézusom. Azonnal adjanak ennek az embernek egy mankót!

Rázom a fejem, és a kezem már nincs a fenekem alatt – a felsőm gallérját cibálom vele, hogy próbáljak könnyebben levegőt kapni.

Ez nem lehet. Muszáj addig maradnia, hogy a megtakarításaimat egy kicsit felhizlaljam! Le kell tudnom tenni az előleget egy házra, a francba is – de ha ezt nem is, Josie-val legalább egy valamivel nagyobb és szebb házba kell költöznünk, ahol van megbízható mosogatógép, és a zuhanyból egy nagyobb eső után nem fröcsög barna trutyis víz a fejemre.

Dr. Lopez sóhajt, és visszafordul felém.

– Tudtam, hogy így fog reagálni. Jó csapat vagyunk, Bailey, és ne aggódjon, nem fogom lehetőségek nélkül itt hagyni.

Ettől kicsit felélénkülök, a pánikroham átmenetileg enyhül kicsit.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Lehetőségek?

Talán írni fog nekem egy csekket. Talán rosszul érzi magát amiatt, hogy így magamra hagy. Talán mindig is a hőn áhított, de meg nem született lányaként gondolt rám (egyébként van három nagyon kedves lánya), és engem fog örököseként megjelölni. Na, ekkor jut eszembe, hogy nyugdíjba megy, nem *haldoklik*. Jóságos ég!

Bólint.

– Igen. Lehetőségek. Még négy gerincsebész van a kórházban.

– Igen... – erősítem meg lassan, mert az agyam még mindig nehezen követi az eseményeket.

– Úgyhogy csak össze kell boronálnunk az egyikkel. Áradoztam magáról az irodában. Hülyék lennének nem felvenni.

Buborékként villan fel előttem a többi négy sebész arca. Ott van Dr. Goddard, akinek állandóan vörös és felpuffadt a feje. Ő csak fiatal, csinos nőket vesz fel. A nővérei úgy festenek, mintha mind az Amerika Szépe szépségversenyen indultak volna. Ezt a buboréket kipukkantom.

Dr. Richards rendben van, kissé begyöpösödött és unalmas, de amiatt nem kellene aggódnom, hogy rám mozdul. Korban ő áll legközelebb Dr. Lopezhez, és jó híre van a kórházban. Őt kifejezetten el tudnám képzelni.

Dr. Smoot egy másik jó választás, bár még soha nem hallottam beszélni. Durván sovány, sőt, csontos is, és nagyon úgy fest, hogy műtét közben kizárólag komolyzenét hallgat. És csak geriátriai esetekkel foglalkozik. A régi szép idők, ugye. Műtőasztalon elterült öregurak, és közben Beethoven üvölt a hangszóróból. De nem lehetek válogatós, mert az utolsó sebész, Dr. Russell egyáltalán nem opció.

Ismerem az aktuális műtéti asszisztensét, Kirtöt, és az előtte lévő is. Ó, és az ő előttit, és az ő előttit is. Mindegyikükkel együtt ettem a